

Enric Cassany | La vida abstracta i profunda

Pujo a Provença. És bona hora, mig matí. Puc seure de cara i desplegar el diari. No m'hi concentro: rumio uns versos de Carles Riba que he d'explicar a classe i que no acabo de veure clars. Faig cara de res, naturalment. En aquest tren he vist llegir Hegel com qui es menja un crusant (i menjant un crusant) però tinc la impressió que algú es prendria malament que em paguin per explicar versos obscurs. La crisi. Una vegada, a Alacant (i tot just era Alacant!) un taxista em va preguntar a què em dedicava i li vaig dir que a les cèl·lules mare. Una altra, a València (i tot just era València!), que era físic nuclear. Si els dius aquestes coses, els taxistes et tracten amb respecte i condueixen més a poc a poc.

A Muntaner baixen les dues noies centramericanes que ocupaven el seient de davant. Parlaven d'un home que defugia les seves responsabilitats i encara tenia la barra de fer-se mantenir. No té feina. La crisi. Immediatament s'instal·len al compartiment dues mosses i un xicot que parlen un anglès il·localitzable. Ell és alt—ja no podré estirar les cames. Elles, totes dues, n'estan pendents. Se-

gur que una és la nòvia i l'altra és la pretendent.

La nòvia – galta vermella, aspecte d'irlandesa camí d'Oregon—fa veure que no s'adona de l'aleteig desenfrenat de l'altra. L'altra té una vaga retirada amb la Middleton. Llavi prim, determinació tremenda, indesmaiable, colonial. Quin país, Anglaterra, al segle XIX! Digui el que digui, l'aspirant sembla que digui aquesta nit seràs meu. Explica el seu cap de setmana. Ha estat a Madrid. Ha begut molt, de nit. Detalla el cost de les cerveses, del transport, de les entrades als locals. La crisi? Ha vist la gent de la Puerta del Sol (aquí em perdo, no l'entenc bé) i ha visitat el Museo del... del... -- *Del Prado*, diu la nòvia, fent petar el fuet des de dalt de la tartana. La pionera li demana, amb un somriure angelical però tallant com el bisturí, quin pintor li ha agradat més. Goya –potser. Però, sobretot, quina immensitat d'espai, quantes hores per fer una sola planta! Ho troba desproporcionat amb relació al país? També ha estat al Reina, al Reina... *Sofía!*, i també l'ha trobat gran, enorme. Ell, el noi, diu amb autoritat que sí, que són museus molt grans. Em vénen al cap la National, el Victoria & Albert, la Tate Modern i l'altra Tate. Però, té, potser és que són americans, d'aquell programa de la Ivy League.

La Middleton s'enardeix amb el propi verb i no para de moure's. Sembla que digui a l'estòlid noi tot això que bellugo serà teu (si et desprems d'aquesta toia). Compa-

deixo la nòvia, que ja es veu que és la llesta del grup i que tindrà el problema de fer-s'ho perdonar. De cop, la dionisiaca s'alça per anar a parlar amb una colla de més avall del vagó. Una senyora que porta un gran sobre d'anàlisis clíniques, sortint d'enlloc, es precipita al seient buit, però els nostres amics l'aturen en sec. *How to say...?* --fa el noi. *Ocupado Está ocupado*—respon la seva companya desdint-se d'un tímid moviment d'alçar-se. Llàstima! Un sol gest pot deixar enrere la vida elemental.

Cedeixo el meu seient a la senyora. Sóc tan gran? Un ancià. Em vento amb el diari, una mica arborat. Micawber, tu que ets dels seus, apareix-te i fulmina'ls amb el teu verb cavalleresc! Però, i ara, què dic! Quin prejudici intel·lectual, quina mítica idea de la *politesse* se m'emporta? Ja som a Bellaterra. Més val que m'ocupi de Riba, que en un moment de crisi va escriure allò que em va rondant, rondant: "Cal fer rem, per no ser negats dins la vida abstracta i profunda".•